

# Govern en crisi

## ¿Quin ministre té la cua de palla?

GARCIA CANDAU

**J**a tenim damunt la primera crisi del govern socialista. Ens l'anuncien amb la floració de les bacores i ens la prometen per a quan lluiran al sol de les platges mediterrànies el llis encant de les seues promiscuïtats les víkingues. Els homes del temps polític preveuen, tot i això, una bonança apacible fins a la *rentrée* setembrina. El president del govern, que fa les llistes de ministrables a llapis, s'ha comprat una maquineta de fer punta per arribar, previsiblement, als inicis del nou període de sessions de les corts amb un debat sobre l'estat de la nació en el qual si-guen presentats en societat els seus nous homes, la refrendació definitiva dels quals haurà d'esdevenir-se al congrés del partit de finals d'any.

La crisi del govern socialista, contràriament a allò a què estàvem acostumats, no suposa cap cursa d'obstacles entre policromes famílies per tal de col·locar els seus. Amb González no hi ha pacte entre barons ni pressions dels corrents d'opinió. En el PSOE es dona per sabut que correspon solament al president allò de dir «ací parle jo». El que sí que resultarà divertit, d'ara al moment de l'anunci oficial, és el nombre de travesses que circularan. I jo entenc que D. Felipe no permeta que es produeca cap ple dels manejadors de variables. Sobretot perquè la remodelació del govern no és gens fàcil.

En aquest moment, Fernando Morán, que ha estat el centre de totes les mofes de la dreta, la qual li ha adjudicat els acaduits més vells del país, ha participat de l'èxit que suposa l'operació Mercat Comú. A Javier Moscoso, li queda per davant



Ferran Sendra

Narcís Serra podria ser cridat a reforçar el PSC



Felipe González pot decidir sense pressions de barons ni notables



Fernando Morán, refet amb l'èxit davant el Mercat Comú

l'aprovació de dues lleis orgàniques nascudes en el seu departament; la de Reforma per a la Funció Pública i la de Bases del Règim Local. No semblaria aconsellable obligar-lo a cessar quan les seues lleis encara no han estat publicades al BOE.

José Maria Maravall, que és un home dur i resistent a qualsevol topada de la dreta contra les seues normes educatives, ha aparegut en l'ordre del dia del darrer plenari ordinari del present període de ses-

sions com a ministre d'Educació i Cultura; *lapsus calami* que podria interpretar-se com una relliscada del que podria ser el futur ministeri, després de la unificació de dos dels que més competències han perdut a través dels traspassos autonòmics. Això podria suposar la desaparició de Javier Solana, que s'ha quedat en *la Casa de las Siete Chimeneas*, la nova seu del seu departament, amb ben poques coses a fer. La unificació d'Educació i Cultura podria suposar al nou ministeri resultant la possibilitat d'integrar l'assignatura d'Educació Física en els plans generals, i tot això amb l'avantatge de distribuir els diners de les travesses.

A Tomás de la Quadra, li caigüé damunt la sentència de la LOAPA i l'han erosionat els vidres trencats de les eleccions catalanes. Catalunya podria ser determinant perquè Narcís Serra desaparegués del gabinet. Fonamentalment, perquè en les següents legislatives el PSOE no té millor capçalera de cartell al Principat que l'actual ministre de Defensa. Raimon Obiols no es recuperable per a unes eleccions en què, en comptes de la Generalitat, hi haurà en joc el govern de la nació.

Alfonso Guerra ha començat ja a capejar el toro de la llei electoral, la modificació de la qual, substancial, se centrà en una distribució més racional dels vots, de manera que el

nombre d'habitants tinga la proporcionalitat desitjada. Cal recordar que amb el sistema actual de repartiment dels escons hi ha una proporció desfavorable als grans nuclis respecte als menuts. Guerra que, allò del «punt amunt, punt avall», ho domina com el millor dels tècnics en perspectiva electoral, sap que províncies amb quatre diputats són més fàcilment manejables pel caciquisme. Per al repartiment de l'hemicycle la pretensió és que decidescuen més els habitants que el nombre de circumscripcions. Catalunya serà peça bàsica en la futura consulta, i solament Narcís Serra pot oferir-hi garanties.

Durant els primers mesos del govern González, Carlos Romero i Julián del Campo, el component ecològic del gabinet, passaren quasi inadvertits, però no són a hores d'ara a la picota, sobretot perquè l'oposició ha volgut jugar amb ells a travar i tombar, i ells s'han defensat amb gran dignitat. Barrionuevo és el ministre més considerat per la dreta. Ha estat l'únic socialista que ha aconseguit al congrés els aplaudiments del grup majoritari de l'oposició. Això és una raó suficient perquè, des de dins del partit del govern, se'l qüestione. Felipe González haurà de plantejar-se què fer amb un ministre tan ovacionat pels *Fraga-boys*.

Boyer i Solchaga han estat els homes forts de les mesures econòmiques. El ministre d'Hisenda ha pres les decisions més dràstiques que ha conegut aquest país del regnat de Witiza ençà. Felipe, amb ell, ha après a marejar la població civil amb el Producte Interior Brut, cosa que ja féu Adolfo Suárez quan tenia a la vora Enrique Fuentes Quintana, que li donà un PPO accelerat. Boyer sembla inamovible. Solchaga ha resistit els atacs de la mateixa UGT, i té al davant la difícil i dura missió de la reconversió industrial.

Pel que sembla, li deixaran l'oportunitat d'imitar el reconvertit Maceda per a marcar el gol definitiu. Almunia té hàbit de ministre recanviable, i Enrique Barón podria estar preparat per a comprar un quilomètric i viatjar, en dies blaus, camí de les vacances ministerials.

## Potser, sí; potser, no; potser tindrem TV

Vicent MARTÍ

**E**n un clima d'altíssima temperatura nacionalista, suscitada per la classificació d'Espanya per a la final de l'Eurocopa de futbol, va tenir lloc el darrer ple de les Corts valencianes, abans de les vacances d'estiu. Un estiu que se'ns presenta, pels indicis, plagat d'incidents de navegació. Atesa la proximitat del Congrés del PSOE, la tirada suïcida a maniobrar i complotar en alta mar del personal socialista, i la precarietat de coneixements argonàutics que, pel que sembla, és un tret comú d'aquests passerells mediterranis. I això que, la nostra rmar, és una bassa d'oli, en aquesta època de l'any en què fa tanta calor, i deixa les veles sense vent. I, a la sala relaxant del parlament, sense aire condicionat: com l'aparell de refrigeració fa més soroll que el trenet, cal desconnectar-lo de tant en tant per poder escoltar els oradors. Amb les conseqüències saunístiques que són de preveure. Com seria l'escalfor, que el president hagué de suspendre la sessió, perquè els dos secretaris havien fugit en busca d'un oratge menys xafogós.

El ple havia estat anunciat com a maratoniana, però les senyories varen fer via dreturera una cosa de no dir. En dos migs dies ho van deixar tot enllestit. L'atmosfera regnant i el treball previ en comissions van enseuar el camí, i la correguda no va passar del mig fons, tot i que amb alguns obstacles. I així, una de les joies més preuades de la família popular, el senyor Santos, camàlic de l'ideal del «Ser valenciano», ens va tornar a bombardejar dialècticament amb *el perill català*, i ens va explicar, en murcià, que no s'ha de confondre la tolerància amb l'entreguisme i la ingenuïtat. «Hay que cortar por lo sano», conclugué. Com seria de penosa l'actuació d'aquest èmul provincial de MacCarthy, que els cristians del PDP s'abstingueren de votar la moció plantejada. També s'hi enraonà del foment del cooperativisme, d'acollir el Moscatell a la deno-

minació d'origen, de la suspensió de la línia de navegació Alger-Alacant, i s'hi aprovà el projecte de llei de compareixença en jui de la Generalitat valenciana.

Ara bé, l'estrella del dia va ser el conseller de la Presidència, senyor Blasco, que va presentar, a pesar d'estar una mica empiocat, el projecte de llei de creació de l'Entitat de Radiotelevisió Valenciana. El discurs previ, fet íntegrament en català, segons que deia el corresponsal d'*El País* a València, i segons un servidor, en un apitxat que posava la pell de gallina, va ser una oració parlamentària, de grat o a contracor, de ferma voluntat autonòmica. No ve d'un pam i el conseller s'hi juga la pell política. La llei va ser aprovada de manera unànime per tots els grups de la Cambra. Amb l'excèntrica explicació del vot feta pel grup popular que venia a dir-hi, que, a ells, la llei, no els feia gens el pes. La dreta valenciana, amb tanta coherència, acabà destarotada del tot.

Si vostè, presumpte lector, creu que la TV valenciana és una eina insubstituïble en la normalització de l'idioma del país, en el disseny d'una visió autocentrada, en la revitalització de la nostra societat civil, no s'hi faça massa il·lusions. No en tenim encara, de TV. Amb la llei aprovada només s'ha possibilitat el muntatge de tota la paraeta legal que permetrà, si el govern espanyol dóna llum verda a l'obsequiosa sol·licitud de concessió, el seu funcionament abans de les noves eleccions. Si Guerra, com Josep Pitarch, tampoc no vol el tercer canal, no en tindrem, cante gall o gallina. Si em permeten un consell gens insolent, si volen veure i escoltar TV en català, i prompte, es fan posar una antena que permeta captar el senyal de TV3, televisió de Catalunya.

I, si això no és possible, per les interferències, lloguen un vídeo de «Dallas» en autòcton i conviden a sopar, cruels-masoquistes, González Lizondo. A l'estiu...